Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (tretia komora)

zo 17. decembra 2015 *

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania — Voľný pohyb tovaru — Daňové ustanovenia — Vnútroštátne zdanenie — Clá fiškálnej povahy — Poplatky s rovnakým účinkom — Formality spojené s prekročením hraníc — Článok 30 ZFEÚ — Článok 110 ZFEÚ — Smernica 92/12/EHS — Článok 3 ods. 3 — Smernica 2008/118/ES — Článok 1 ods. 3 — Neprebratie do vnútroštátneho práva — Priamy účinok — Výber dane z motorových vozidiel v okamihu ich dovozu na územie členského štátu — Poplatok za prihlásenie vozidla do evidencie a jeho následné uvedenie do prevádzky — Odmietnutie vrátenia poplatku v prípade, že nedôjde k prihláseniu vozidla do evidencie“

Vo veci C-402/14,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Dioikitiko Efeteio Athinon (Správny odvolací súd v Aténach, Grécko) z 26. marca 2014 a doručený Súdnemu dvoru 22. augusta 2014, ktorý súvisí s konaním:

Viamar – Elliniki Aftokiniton kai Genikon Epicheiriseon AE

proti

Elliniko Dimosio,

SÚDNY DVOR (tretia komora),

v zložení: predseda druhej komory M. Ilešič, vykonávajúci funkciu predsedu tretej komory, sudcovia C. Toader, E. Jarašiūnas (spravodajca), C. G. Fernlund a K. Jürimäe,

generálny advokát: M. Wathelet,

tajomník: L. Hewlett, hlavná referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní zo 16. septembra 2015,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

— Viamar – Elliniki Aftokiniton kai Genikon Epicheiriseon AE, v zastúpení: D. Christodoulou, S. Panagopoulou, a K. Christodoulou, dikigoroi,

— grécka vláda, v zastúpení: G. Skiani, V. Stroumpouli a A. Spyropoulos, splnomocnení zástupcovia,

— Európska komisia, v zastúpení: D. Triantafyllou a M. Wasmeier, splnomocnení zástupcovia,

* Jazyk konania: gréčtina.

so zreteľom na rozhodnutie prijaté po vypočutí generálneho advokáta, že vec bude prejednaná bez jeho návrhov,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článkov 30 ZFEÚ a 110 ZFEÚ, ako aj článku 1 ods. 3 smernice Rady 2008/118/ES zo 16. decembra 2008 o všeobecnom systéme spotrebných daní a o zrušení smernice 92/12/EHS (Ú. v. EÚ L 9, s. 12).

2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi spoločnosťou Viamar – Elliniki Aftokiniton kai Genikon Epicheiriseon AE (ďalej len „Viamar“) na jednej strane a Elliniko Dimosio (grécky štát) zastúpený riaditeľom Colného úradu v Aténach (Telonio Athinon, ďalej len „colný úrad“) na druhej strane týkajúceho sa zamietavého stanoviska vo veci žiadosti spoločnosti Viamar o vrátenie poplatku za prihlásenie vozidla do evidencie, ktorý zaplatila po dovoze osobného motorového vozidla na grécke územie.

Právny rámec

Právo Únie

3 Podľa článku 3 smernice Rady 92/12/EHS z 25. februára 1992 o všeobecných systémoch pre výrobky podliehajúce spotrebnej dani a o vlastníctve, pohybe a monitorovaní takýchto výrobkov (Ú. v. ES L 76, s. 1; Mim. vyd. 09/001, s. 179):

„1. Táto smernica má platiť na úrovni spoločenstva na nasledovné výrobky, ako je definované v príslušných smerniciach:

— minerálne oleje,

— alkohol a alkoholické nápoje,

— tabakové výrobky.

…

3. Členské štáty si vyhradzujú právo zaviesť alebo zachovať dane, ktoré sú vyberané za výrobky iné, než sú tie, ktoré sú uvedené v odseku 1 za predpokladu, že tieto dane nespôsobia zvýšenie formalít pri prechode hranicami v obchode medzi členskými štátmi.

…“

4 Smernica 92/12 bola zrušená s účinnosťou od 1. apríla 2010 smernicou 2008/118.

5 Odôvodnenie 5 smernice 2008/118 stanovuje:

„V záujme zabezpečenia voľného pohybu by zdanenie iného tovaru ako tovaru podliehajúceho spotrebnej dani nemalo viesť k vzniku formalít spojených s prekročením hraníc.“

6 Podľa článku 1 ods. 3 smernice 2008/118:

„Členské štáty môžu vyrubiť dane:

a) na iné výrobky, ako je tovar podliehajúci spotrebnej dani;

b) na poskytnuté služby vrátane služieb súvisiacich s tovarom podliehajúcim spotrebnej dani, ktoré nemožno charakterizovať ako dane z obratu.

Vyrubenie takýchto daní však nesmie viesť v obchode medzi členskými štátmi k vzniku formalít spojených s prekročením hraníc.“

Helénske právo

7 § 32 ods. 1 zákona č. 2960/2001 o vnútroštátnom colnom kódexe (FEK A’ 265, ďalej len „colný kódex“), ktorý sa podľa § 131 tohto kódexu analogicky vzťahuje na poplatky za motorové vozidlá pochádzajúce z Únie, stanovuje:

„Sumy, ktoré colné orgány vybrali neoprávnene, sa bez úrokov vracajú príjemcovi, ak o to v prekluzívnej lehote troch rokov požiada na príslušnom colnom orgáne, pričom k žiadosti sa prikladajú požadované dokumenty, odôvodňujúce predmetný nárok.“

8 § 121 ods. 1 tohto kódexu znie takto:

„Na motorové vozidlá colnej položky 87.03 kombinovanej nomenklatúry [nariadenie Rady (EHS) č. 2658/87 z 23. júla 1987 o colnej a štatistickej nomenklatúre a o Spoločnom colnom sadzobníku, Ú. v. ES L 256, s. 1; Mim. vyd. 02/002, s. 382] sa vzťahuje poplatok za prihlásenie do evidencie, a to zo zdaniteľnej hodnoty týchto vozidiel, vypočítanej na základe ustanovení § 126 tohto zákonníka a § 4 zákona č. 1573/1985 (FEK°A’ 201) v znení neskorších predpisov.“

9 Podľa § 128 tohto kódexu:

„1. Povinnosť uhradiť poplatok za prihlásenie do evidencie vzniká:

pokiaľ ide o vozidlá pochádzajúce zo Spoločenstva a vozidlá z tretích krajín, pri ich vstupe na vnútroštátne územie;

pokiaľ ide o vozidlá vyrábané na vnútroštátnom území, pri ukončení ich výroby;

…

2. Poplatok za prihlásenie do evidencie je splatný a uhrádza sa pred uvedením vozidla do prevádzky a, v prípade vozidiel uvedených v § 121, § 122… tohto kódexu, pokiaľ ide o vozidlá prepravované alebo zasielané z iných členských štátov Európskej únie (EÚ), najneskôr v 15. deň mesiaca nasledujúceho po mesiaci, v ktorom vznikla povinnosť tento poplatok uhradiť…“

10 § 130 uvedeného kódexu stanovuje:

„…

2. Na účely vyrubenia a výberu poplatku za prihlásenie vozidla do evidencie… treba príslušnému colnému orgánu predložiť osobitné vyhlásenie, a to do dňa splatnosti poplatku a, v každom prípade, pred vydaním povolenia na prevádzku vozidla.

…

5. Po uhradení poplatku za prihlásenie vozidla do evidencie a ostatných poplatkov… vydá príslušný colný orgán doklad o úhrade a osvedčenie o prihlásení vozidla alebo colné osvedčenie.

…“

11 Článok 141 ods. 1 colného kódexu stanovuje:

„Tam, kde sa v ustanoveniach tohto zákona alebo v správnych aktoch vydaných na ich základe odkazuje na spotrebnú daň z motorových vozidiel alebo na osobitný dodatočný poplatok, rozumie sa tým poplatok za prihlásenie vozidla do evidencie.“

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

12 Ako vyplýva z rozhodnutia vnútroštátneho súdu, Viamar doviezla v rokoch 2009 až 2012 do Grécka 85 nových motorových vozidiel vyrobených v Českej republike.

13 Po príchode týchto vozidiel do prístavu Pireus (Grécko) a ich uskladnení v daňovom sklade až do ukončenia ich colného odbavenia, Viamar pripravila a predložila príslušnému colnému orgánu osobitné vyhlásenie podľa § 130 colného kódexu a následne uhradila príslušný poplatok za prihlásenie do evidencie vzťahujúci sa na každé z uvedených 85 vozidiel, v celkovej výške 141 498,89 eura.

14 Keďže tieto vozidlá sa nepredali v Grécku, boli odoslané do Belgicka, kde sa predali a uviedli do prevádzky po zaplatení poplatku za prihlásenie do evidencie v tomto členskom štáte. Na základe žiadosti podanej na colný úrad Viamar požiadala o vrátenie poplatku zaplateného v Grécku, a to z dôvodu, že vozidlá, ktorých sa poplatok týkal, neboli v Grécku ani prihlásené do evidencie a ani nedostali štátne poznávacie značky.

15 Rozhodnutím z 25. júla 2012 colný úrad uvedenú žiadosť zamietol s odôvodnením, že tento poplatok sa vybral na základe riadneho právneho dôvodu a nebolo možné naň uplatniť § 32 colného kódexu s cieľom dosiahnuť jeho vrátenie. Dňa 26. októbra 2012 Viamar podala žalobu proti tomuto rozhodnutiu na Dioikitiko Efeteio Athinon (Správny odvolací súd v Aténach).

16 Viamar pred uvedeným súdom tvrdila, že poplatok za prihlásenie do evidencie predstavuje poplatok s rovnakým účinkom ako clo, čo je v rozpore s článkom 30 ZFEÚ. Za predpokladu, že Súdny dvor rozhodne, že tento poplatok je vnútroštátnou daňou v zmysle článku 110 ZFEÚ, musel by sa podľa nej – aby bol v súlade s týmto článkom – uplatňovať na domáce aj na dovážané výrobky, v rovnakej fáze uvádzania na trh a na základe rovnakej rozhodnej skutočnosti. Viamar však tvrdí, že výber tohto poplatku, ako podmienka ukončenia dovozu motorového vozidla, predstavuje formalitu spojenú s prekročením hranice, a je teda obmedzením voľného pohybu tovaru. Povinnosť zaplatiť tento poplatok, ktorá vzniká dňom vstupu motorového vozidla na územie členského štátu, je preto v rozpore s právom Únie.

17 Vnútroštátny súd zastáva názor, že dotknutý poplatok za prihlásenie do evidencie je daňou fiškálnej povahy. Je ho teda potrebné preskúmať buď na základe článku 30 ZFEÚ ako poplatok s rovnakým účinkom ako clo, alebo na základe článku 110 ZFEÚ ako vnútroštátnu daň.

18 Uvádza však, že článok 30 ZFEÚ sa uplatňuje len na dane, ktoré sa ukladajú na tovar pri prekročení hraníc. V tejto súvislosti tvrdí, že rozhodnou skutočnosťou pre uloženie poplatku za prihlásenie do evidencie dotknutého vo veci samej nie je prechod motorových vozidiel cez grécku hranicu, ale ich

prvé prihlásenie do evidencie v Grécku na účely ich používania na cestách, že tento poplatok sa vyberá na základe objektívnych kritérií a je súčasťou všeobecného systému vnútroštátneho zdanenia. Nejde teda o clo na dovoz ani o poplatok s rovnakým účinkom v zmysle článku 30 ZFEÚ.

19 Vnútroštátny súd uvádza, že poplatky za prihlásenie do evidencie sa podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora považujú za vnútroštátnu daň v zmysle článku 110 ZFEÚ. Na dotknutý poplatok, ktorý zahŕňa nové motorové vozidlá, sa však nevzťahujú zákazy uvedené v tomto článku, keďže nemá diskriminačný ani protekcionistický účinok, vzhľadom na to, že v čase skutkových okolností vo veci samej nebolo ani jedno motorové vozidlo vyrobené v Grécku.

20 Vnútroštátny súd ďalej uvádza, že článok 1 ods. 3 smernice 2008/118 sa neprebral do helénskeho práva. V dôsledku toho sa pýta, či toto ustanovenie má priamy účinok a či sa jednotlivec môže priamo dovolávať povinnosti zakázať daň, ktorá môže viesť k vzniku formalít spojených s prekročením hraníc, ktorú toto ustanovenie ukladá členským štátom.

21 Okrem toho sa vnútroštátny súd pýta, či sú v súlade s voľným pohybom tovaru ustanovenia vnútroštátneho práva, podľa ktorých sa osvedčenie o colnom odbavení vozidiel pochádzajúcich z Únie, dovezených na územie Grécka, vydáva po výbere poplatku za prihlásenie vozidla do evidencie, pričom povinnosť úhrady vzniká pri vstupe týchto vozidiel na vnútroštátne územie.

22 Za týchto okolností Dioikitiko Efeteio Athinon (Správny odvolací súd v Aténach) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. Je ustanovenie článku 1 ods. 3 smernice [2008/118] právne dostatočné a úplné/nepodmienené a dostatočne jasné, aby malo napriek tomu, že členská krajina/grécky štát toto konkrétne ustanovenie smernice neprebrala do svojho vnútroštátneho právneho poriadku, priamy účinok a aby sa ho mohol dovolávať jednotlivec, ktorý na tomto ustanovení zakladá svoje nároky, pred vnútroštátnym súdom, pričom vnútroštátny súd je povinný predmetné ustanovenie zohľadniť?

2. Sú v každom prípade ustanovenia § 130 ods. 5 [colného kódexu], v spojení s ustanoveniami § 128 ods. 1 tohto kódexu, podľa ktorých sa osvedčenie o colnom odbavení vozidiel pochádzajúcich z [Únie], dovezených na územie Grécka, vydáva v nadväznosti na výber poplatku za prihlásenie vozidla do evidencie, pričom povinnosť uhradiť tento poplatok vzniká pri vstupe predmetných vozidiel na grécke územie, v súlade s ustanoveniami článku 3 [písm. c)] Zmluvy o EHS, ktoré stanovujú zrušenie prekážok pre voľný pohyb tovaru medzi členskými štátmi?“

O prejudiciálnych otázkach

O prvej otázke

23 Svojou prvou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 1 ods. 3 smernice 2008/118 vykladať v tom zmysle, že spĺňa podmienky priameho účinku, ktorý umožňuje jednotlivcom, aby sa naň odvolávali v spore s členským štátom pred vnútroštátnym súdom.

24 Na úvod treba pripomenúť, že dotknuté obdobie dovozu motorových vozidiel sa vzťahuje na roky 2009 až 2012. Smernica 92/12 sa tak uplatňovala na časť tohto dovozu vzhľadom na to, že smernica 2008/118 ju zrušila s účinnosťou od 1. apríla 2010. Keďže znenie článku 3 ods. 3 smernice 92/12 bolo v podstate rovnaké ako znenie článku 1 ods. 3 smernice 2008/118, nasledujúce úvahy platia aj pre toto prvé uvedené ustanovenie.

25 Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora sa vo všetkých prípadoch, keď sa ustanovenia smernice zdajú byť z hľadiska ich obsahu bezpodmienečné a dostatočne presné, môžu sa jednotlivci na ne odvolávať voči štátu pred vnútroštátnymi súdmi, ak tento štát neprebral v stanovenej lehote smernicu do vnútroštátneho práva alebo ak ju prebral nesprávne (pozri rozsudok Stichting Natuur en Milieu a i., C-165/09 až C-167/09, EU:C:2011:348, bod 93 a citovanú judikatúru).

26 Po prvé v prejednávanej veci z rozhodnutia vnútroštátneho súdu vyplýva, že článok 1 ods. 3 smernice 2008/118 nebol prebraný do helénskeho práva. Takisto nič v spise predloženom Súdnemu dvoru nenaznačuje, že článok 3 ods. 3 smernice 92/12 bol predmetom takého prebratia.

27 Po druhé treba konštatovať, že článok 1 ods. 3 smernice 2008/118 je bezpodmienečný a dostatočne presný vzhľadom na to, že bez stanovenia podmienky a bez potreby prijať dodatočné opatrenia jednoznačne zaväzuje členské štáty, aby zabezpečili, že v prípade, že ukladajú dane na iný tovar, ako je tovar podliehajúci spotrebnej dani, ako aj na poskytovanie služieb, takýto výber daní nebude mať za následok vznik formalít pri prekročení hraníc v rámci obchodu medzi členskými štátmi.

28 Vzhľadom na tieto úvahy treba na prvú otázku odpovedať tak, že článok 1 ods. 3 smernice 2008/118 sa má vykladať v tom zmysle, že spĺňa podmienky priameho účinku, ktorý umožňuje jednotlivcom, aby sa naň odvolávali v spore s členským štátom pred vnútroštátnym súdom.

O druhej otázke

29 Na úvod treba pripomenúť, že v rámci postupu spolupráce medzi vnútroštátnymi súdmi a Súdnym dvorom zavedeného článkom 267 ZFEÚ prináleží Súdnemu dvoru poskytnúť vnútroštátnemu súdu užitočnú odpoveď, ktorá mu umožní rozhodnúť prejednávaný spor. Z tohto pohľadu Súdnemu dvoru prislúcha prípadne preformulovať otázky, ktoré sú mu predložené (rozsudok Brasserie Bouquet, C-285/14, EU:C:2015:353, bod 15 a citovaná judikatúra).

30 V prejednávanej veci z odôvodnenia návrhu na začatie prejudiciálneho konania vyplýva, že vnútroštátny súd sa pýta na výklad smernice 2008/118. Ako sa však už konštatovalo v bode 24 tohto rozsudku, vzhľadom na to, že dovoz vozidiel dotknutý vo veci samej sa uskutočňoval v rokoch 2009 až 2012, teda jednak pred nadobudnutím účinnosti tejto smernice a jednak po nadobudnutí jej účinnosti 1. apríla 2010, smernica 92/12 sa takisto uplatňuje *ratione temporis* na účely sporu vo veci samej.

31 Z uvedeného návrhu okrem toho vyplýva, že spor vo veci samej sa týka toho, že príslušné vnútroštátne orgány odmietli vrátiť poplatok za prihlásenie do evidencie, ktorý Viamar zaplatila za motorové vozidlá dovezené do Grécka, ktoré však neboli prihlásené do evidencie a ani neboli uvedené do prevádzky, a následne boli vyvezené do iného členského štátu. Na vyriešenie tohto sporu preto treba dať odpoveď na otázku, či právo Únie bráni takému postupu vnútroštátnych orgánov.

32 Za týchto okolností treba vziať do úvahy, že vnútroštátny súd sa v podstate pýta, či sa články 30 ZFEÚ a 110 ZFEÚ, ako aj článok 3 ods. 3 smernice 92/12 a článok 1 ods. 3 smernice 2008/118 majú vykladať v tom zmysle, že bránia takému postupu členského štátu, akým je postup dotknutý vo veci samej, v rámci ktorého sa poplatok za prihlásenie do evidencie zaplatený pri dovoze motorového vozidla pochádzajúceho z iných členských štátov nevracia, napriek tomu, že dotknuté motorové vozidlá, ktoré neboli nikdy zaregistrované v tomto členskom štáte, boli následne vyvezené do iného členského štátu.

33 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora daň stanovená členským štátom pri prihlásení motorového vozidla do evidencie s cieľom uviesť vozidlo do prevádzky na jeho území, nie je clom ani poplatkom s rovnakým účinkom ako clo v zmysle článkov 28 ZFEÚ a 30 ZFEÚ. Takáto daň je totiž vnútroštátnou daňou, a preto sa musí preskúmať vzhľadom na článok 110 ZFEÚ (rozsudok Tatu, C-402/09, EU:C:2011:219, bod 32 a citovaná judikatúra).

34 V prejednávanej veci vnútroštátny súd uvádza, že poplatok za prihlásenie do evidencie dotknutý vo veci samej, ktorý je upravený v § 121 ods. 1 a § 128 colného kódexu, sa vyberá z dôvodu prvého prihlásenia motorových vozidiel do evidencie v Grécku s cieľom uviesť ich do prevádzky na vnútroštátnom území, a nie z dôvodu ich prekročenia hranice tohto členského štátu.

35 Za týchto okolností, ako už oprávnene uviedol vnútroštátny súd, daň, akou je poplatok za prihlásenie do evidencie dotknutý vo veci samej, treba považovať za vnútroštátnu daň v zmysle článku 110 ZFEÚ, a nepredstavuje daň s rovnakým účinkom ako clo v zmysle článku 30 ZFEÚ. Samotná skutočnosť, že táto daň sa musí zaplatiť pred evidenciou motorových vozidiel v dotknutom členskom štáte, je v tejto súvislosti bezvýznamná (pozri analogicky rozsudok Brzeziński, C-313/05, EU:C:2007:33, body 23 a 24).

36 Pokiaľ ide o článok 110 ZFEÚ, Súdny dvor už rozhodol, že nie je možné sa ho dovolávať proti vnútroštátnemu zdaneniu postihujúcemu dovezené výrobky v prípade neexistencie podobnej alebo konkurenčnej vnútroštátnej výroby. Tento článok predovšetkým neumožňuje zabrániť členským štátom, aby uložili neprimerane vysoké dane na určité výrobky v prípade neexistencie akéhokoľvek diskriminačného alebo protekcionistického účinku (rozsudky Komisia/Dánsko, C-47/88, EU:C:1990:449, bod 10, a De Danske Bilimportører, C-383/01, EU:C:2003:352, bod 38).

37 V prejednávanej veci vnútroštátny súd uvádza, že v Grécku neexistuje domáca výroba motorových vozidiel a že ustanovenia colného kódexu venované poplatku za prihlásenie do evidencie nerozlišujú medzi motorovými vozidlami na základe ich pôvodu alebo štátnej príslušnosti ich majiteľov. Okrem toho zo spisu predloženého Súdnemu dvoru nevyplýva, že by výška poplatku dotknutého vo veci samej mohla mať vplyv na zníženie počtu nových motorových vozidiel dovezených do Grécka a tam prihlásených, a že by tým z dôvodu svojho protekcionistického účinku mohla ovplyvniť voľný pohyb týchto tovarov medzi týmto členským štátom a ostatnými členskými štátmi.

38 Pokiaľ sa teda taká daň, akou je poplatok za prihlásenie do evidencie dotknutý vo veci samej, vyberá z dôvodu prvého prihlásenia motorových vozidiel do evidencie v Grécku na účely ich uvedenia do prevádzky na vnútroštátnom území, článok 110 ZFEÚ treba vykladať v tom zmysle, že nebráni takejto dani.

39 Pokiaľ ide o smernice 92/12 a 2008/118, treba uviesť, že motorové vozidlá nie sú súčasťou kategórií výrobkov podliehajúcich spotrebnej dani vo všetkých členských štátoch na základe článku 3 ods. 1 smernice 92/12 a článku 1 ods. 1 smernice 2008/118, a preto nepodliehajú právnej úprave harmonizovanej spotrebnej dane. Aj keď členské štáty majú právomoc prijímať alebo zachovávať v platnosti dane na uvedené výrobky, musia svoje právomoci v tejto oblasti vykonávať v súlade s právom Únie (pozri v tomto zmysle rozsudok Fendt Italiana, C-145/06 a C-146/06, EU:C:2007:411, body 41 a 43 a citovanú judikatúru).

40 Konkrétne musia členské štáty v tejto súvislosti rešpektovať nielen ustanovenia Zmluvy o FEÚ, najmä jej články 30 a 110, ale aj ustanovenia článku 3 ods. 3 smernice 92/12 a článku 1 ods. 3 smernice 2008/118, pričom posledné uvedené ustanovenia zakazujú, ako už vyplýva z bodu 27 tohto rozsudku, aby výber takejto dane viedol k vzniku formalít spojených s prekročením hraníc v rámci vzájomného obchodu medzi členskými štátmi (pozri v tomto zmysle rozsudok Fendt Italiana, C-145/06 a C-146/06, EU:C:2007:411, body 42 a 44).

41 V prejednávanej veci z návrhu na začatie prejudiciálneho konania vyplýva, že vnútroštátny súd sa pýta, či ustanovenia colného kódexu, podľa ktorých sa osvedčenie o colnom odbavení vozidiel dovezených do dotknutého členského štátu vydáva len v nadväznosti na výber poplatku za prihlásenie do evidencie, pričom povinnosť zaplatiť ho vzniká v okamihu vstupu týchto vozidiel na územie tohto členského štátu, obsahujú tieto formality.

42 V tejto súvislosti grécka vláda vo svojich písomných pripomienkach zdôrazňuje, že všetky formality týkajúce sa ukladania a výberu poplatku za prihlásenie do evidencie stanovené colným kódexom, súvisia s uplatňovaním ustanovení o zavedení tohto poplatku a majú – po vydaní osvedčenia o colnom odbavení po výbere poplatku – zabezpečiť platbu čiastky zodpovedajúcej tomuto poplatku a uľahčiť overenie zaplatenia tohto poplatku v prípade následnej kontroly. To isté platí v prípade povinnosti predložiť osobitné vyhlásenie v zmysle § 130 ods. 2 colného kódexu, pretože toto ustanovenie sa spája predovšetkým s posledným uvedeným ustanovením o výške poplatku za prihlásenie do evidencie a jeho účelom je informovať colné orgány o vstupe vozidiel na vnútroštátne územie.

43 Spor vo veci samej sa teda týka postupu členského štátu, v rámci ktorého sa poplatok za prihlásenie do evidencie zaplatený pri dovoze motorových vozidiel pochádzajúcich z iných členských štátov nevracia, napriek tomu, že dotknuté motorové vozidlá, ktoré neboli nikdy prihlásené do evidencie v tomto členskom štáte, boli vyvezené do iného členského štátu.

44 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že z judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že každé jednostranne uložené finančné zaťaženie na tovar na základe skutočnosti, že prekročil hranice, bez ohľadu na jeho označenie alebo spôsob vyberania, predstavuje – pokiaľ nie je clom vo vlastnom zmysle slova – poplatok s rovnakým účinkom v zmysle článkov 28 ZFEÚ a 30 ZFEÚ (pozri rozsudky Nádasdi a Németh, C-290/05 a C-333/05, EU:C:2006:652, body 38 a 39, ako aj Brzeziński, C-313/05, EU:C:2007:33, bod 22 a citovanú judikatúru).

45 Rozhodnou skutočnosťou pre vznik takého poplatku za prihlásenie do evidencie, akým je poplatok stanovený vo vnútroštátnej právnej úprave dotknutej vo veci samej, síce v zásade je registrácia motorových vozidiel v členskom štáte, a preto predstavuje vnútroštátnu daň v zmysle článku 110 ZFEÚ, nebolo by však možné ho tak kvalifikovať, keby sa vyberal, ale nevrátil, v prípade, že sa motorové vozidlá dovezené z iných členských štátov nikdy neprihlásia do evidencie v predmetnom členskom štáte. V takomto prípade by sa v skutočnosti vyberal len z dôvodu prekročenia hraníc členského štátu, a predstavoval by tak poplatok s rovnakým účinkom zakázaný článkom 30 ZFEÚ.

46 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy treba na druhú otázku odpovedať tak, že článok 30 ZFEÚ sa má vykladať v tom zmysle, že bráni postupu členského štátu, akým je postup dotknutý vo veci samej, v rámci ktorého sa poplatok za prihlásenie do evidencie zaplatený pri dovoze motorových vozidiel pochádzajúcich z iných členských štátov nevracia, napriek tomu, že dotknuté motorové vozidlá, ktoré neboli nikdy prihlásené do evidencie v tomto členskom štáte, boli vyvezené do iného členského štátu.

O trovách

47 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (tretia komora) rozhodol takto:

1. **Článok 1 ods. 3 smernice Rady 2008/118/ES zo 16. decembra 2008 o všeobecnom systéme spotrebných daní a o zrušení smernice 92/12/EHS sa má vykladať v tom zmysle, že spĺňa podmienky priameho účinku, ktorý umožňuje jednotlivcom, aby sa naň odvolávali v spore s členským štátom pred vnútroštátnym súdom.**

2. Článok 30 ZFEÚ sa má vykladať v tom zmysle, že bráni postupu členského štátu, akým je postup dotknutý vo veci samej, v rámci ktorého sa poplatok za prihlásenie do evidencie zaplatený pri dovoze motorových vozidiel pochádzajúcich z iných členských štátov nevracia, napriek tomu, že dotknuté motorové vozidlá, ktoré neboli nikdy prihlásené do evidencie v tomto členskom štáte, boli vyvezené do iného členského štátu.

Podpisy